

Om gotisk litteratur og Lene Kaaberbøls egen fascination af genren

Oprindeligt blev ordet *gotisk* brugt om noget vildt og barbarisk, men efterhånden udvidedes definitionen, så ordet også betegnede det overnaturlige og det fantastiske. I Oplysningstiden fulgtes interessen for videnskaben med en tiltrækning mod det, videnskaben ikke kunne forklare, og i det brændpunkt opstod den gotiske roman.

Den gotiske roman beskæftiger sig med det ukendte og ukontrollable, og er ofte befolket af uhyggelige væsner, dobbeltgængere og vampyrer. Romanerne foregik først i dystre borge og øde landskaber, senere i storbyernes upersonlige labyrinter. Kendte gotiske fortællinger er f.eks. Mary Shelleys *Frankenstein*, R.L. Stevensons *Dr Jekyll and Mr Hyde* og mange af den amerikanske gysermester, Edgar Allan Poes noveller.

Lene Kaaberbøl siger om sin inspiration fra den gotiske roman:

”Kadaverdoktorer springer af en gammel fascination af tiden – altså slutningen af 1800-tallet – og især af tidens populære litteratur: Værker som Stevenson’s *Dr Jekyll og Mr Hyde*, Conan Doyle’s *Sherlock Holmes*-historier og selvfølgelig Bram Stokers *Dracula*. Den dér spænding der opstår mellem videnskaben og det overnaturlige – det er som om det uforklarlige bare bliver mere og mere væsentligt jo mere videnskaben rent faktisk *kan* forklare.

Mange af personerne i bøgerne er videnskabsmænd – Dr Frankenstein, Dr Jekyll og på en bagvendt måde, Van Helsing i *Dracula* som også er en form for videnskabsmand, selv om jeg ikke lige ved, hvor positivistisk man er, når ens primære mission i livet er at udrydde vampyrer. Man kan se i den litteratur, at videnskabens verden og videnskabens forsøg på at forstå alting bliver sat op over for de overnaturlige kræfter. Videnskabsmændene i de her fortællinger slipper ikke ligefrem godt fra deres hverv, de fleste af historierne handler jo om, at videnskabsmændene enten fremprovokerer noget, eller at de kommer til kort og ikke kan styre den underjordiske og overnaturlige kraft.”